వెన్నెలకంటి హోత్రాలు

ఆదివారం. తొమ్మిదిన్నర అయింది.

పోర్టికోలో ట్యాక్సీ ఆగింది. సూట్ కేసు, బెడ్డింగు, వాటర్ బాటిల్—ప్లాస్క్ రమూలు లోపలకు తెస్తున్నాడు. అమ్మ మెట్లెక్కి లోపలకు వస్తున్నది.

హాల్లో రేడియో వింటున్న నేను, తమ్ముడు 'అమ్మొచ్చిం' దంటూ అరుస్తూ చుట్టూ మూగాం. నవల చదువుకుంటున్న పెద్దక్కయ్య వసుంధర తలెత్తి చూసి మళ్లీ చదువుకోవటం మొదలెట్టింది.

"ఏమమ్మా, ట్రెయిన్ లేటయిందా! పొద్దున్న ఏడున్నరకే రావలసిందే" అన్నాను అమ్మను చుట్టేసుకుంటూ.

అమ్మ సమాధానం చెప్పేలోగా, అప్పుడే నిద్రలేచి మేడ దిగి వస్తున్న సుందరం అన్నయ్య "తెలియ చేయకుండా వచ్చావేమిటమ్మా? ముందుగా రాస్తే నే స్టేషనికి వచ్చే వాణ్ణిగా" అన్నాడు.

"అవునులే. నువ్వు పదింటికి నిద్ర లేచి నాకోసం స్టేషనికి రావూ? మరి వస్తావు. అందుకే వీటోటి వాళ్లకు వీలుగా లేటుగానే నడుస్తున్నాయి రైళ్లు" అంది అమ్మ.

"అమ్మా! నాకేం తెచ్చావు" అంటూ రవి అమ్మ ఒళ్లో కూర్చున్నట్టే కూర్చుని తాళం చెవులు తీసుకుని పెట్టె వెతకటానికి పరుగెత్తాడు.

అమ్మ రావటం చూసి రెండు క్షణాలు తల పైకెత్తిన అక్కయ్య వసుంధర తన డ్యూటీ అయిపోయి నట్టు మళ్లీ పుస్తకంలో తల దూర్చింది.

"ప్రహ్లాదమ్మా! కొస్త కాఫీ పట్రావమ్మా" అంటూ కేక పెట్టి, అమ్మ నా వంక తిరిగి, "అరుణా! సుశీలక్కయ్య ఏదే? కనబడలేదు" అంది.

నేను తటపటాయిస్తూండగా సుశీలక్కయ్య (మా చిన్నక్కయ్య లెండి) కాఫీ గ్లాసు పట్టుకునొచ్చి-"ఇదుగోనమ్మా కాఫీ. అమ్మమ్మా వాళ్లంతా బాగున్నారా" అంటూ అందించింది.

రెండు రోజుల ఇంటిపనికే వంటకళ వడి, అలిసి ఉన్న చిన్నక్కయ్య ముఖం తేరిపారచూస్తూ, "అదేమిటే, చిన్నమ్మాయ్, నువ్వు వంట చేస్తున్నావా? ప్రహ్లాద మేమైందిని?" అన్నది అమ్మ ఆదుర్దాగా.

అమ్మ గుండెల్లో అప్పుడే రైళ్లు పరుగెత్తుతున్నాయి పరిస్థితులు ఊహించుకుంటేనే.

"ఆరే! స్టౌ మీద బెండకాయ కూర వేసొచ్చానమ్మా. అడుగంటుతుంది" అంటూ తప్పించుకు పారిపోయింది చిన్నక్కయ్య.

అసలు ఇట్లా తప్పించుకు పారిపోవటం అక్కయ్యకి వెన్నతో పెట్టిన విద్య. ఈ విద్యలో దాని కెంత చాకచక్యమో నా కంత చేతకానితనం. దాని పెట్టిన విషయాలు ఎవరి దగ్గర్నించైనా రాబట్టాలంటే అందరికి తేరగానే దొరుకుతాను, ఖర్మ! ఇంకేముంది? అనుకున్నంతా అయింది. అమ్మ నా వైపు తిరిగింది.

"అరుణా! ఇట్లా రావే. ప్రహ్లాదమ్మ ఏమైందంటే ఒక్కళ్లూ పలకరేమే బెల్లం కొట్టిన రాళ్లలాగ? అసలు విషయం నువ్వు చెప్పు—చిన్నక్కయ్య వంటెందుకు చేస్తున్నది? వంట మనిషేమైందిని?" అన్నది నన్ను నిలవేసి.

వంటమనిషి లేదంటే అమ్మకు మూర్ఛ వచ్చినంత పనవుతుంది. కూర్చున్న పళంగా నీళ్లు కారిపోతుంది. ఆ పరిస్థితి తలుచుకుంటేనే అమ్మకు టాలెత్తి బ్లడ్ ప్రెషర్ వస్తుంది. అందుకని అమ్మ నన్ను నిలవేస్తే నేనేం చేయలేక తల వేలేశాను.

ఉన్న మాట కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పే నేను ఏమీ అనక తల వేలవేయటంతో అమ్మకి అనుమానంతో బ్లడ్ ప్రెషర్ అప్పుడే ఛది పెరిగింది.

"ఏమిటే, నేను నిన్ను కొరతవేసేట్లు అట్లా నించుంటావు? మాట్లాడవేం?" అంటూ అమ్మ మళ్లీ రెట్టించింది. ఇదెక్కడి గోలరా భగవంతుడా! అందరూ తప్పుకుంటే నే దొరికానా అమ్మకి' అనుకుంటూ, ఎవరైనా అడ్డుపడే ఆపద్బాంధవు లున్నారేమోనని చుట్టూ చూశాను. పెద్దక్కయ్య పుస్తకంలో మునిగి ఉంది. అన్నయ్య పేపర్లో లీనమైనాడు. రవి అమ్మ పెట్టెలోంచి తనకోసం తెచ్చిన పెన్ను, నైలాన్ బనియన్లు తీసి చూసి మురుసుకుంటున్నాడు. చిన్నక్కయ్య అమ్మకు కనబడకుండా వంటింట్లోంచి నన్ను చూసి నవ్వుతున్నది. నీళ్లను చూస్తే నాకు ఒళ్లు మండిపోతున్నది.

గజేంద్రుడి మొరవిని రక్షించటానికి వచ్చిన విష్ణుమూర్తి లాగ మా నాన్న సమయానికి స్నానాల గదిలోంచి బయటికి వచ్చారు, నా పాలిటి పరమేశ్వరుడై. చేతిలో కొబ్బరికాయ లేదు గాని, ఉంటేఅపీమని ఆయన పాదాల దగ్గర పగల గొట్టేదాన్ని. బతుకు జీవుడా అనుకున్నాను.

"ఏమిటే, కాంతం, ఉత్తరం ముక్కైనా లేకుండా ఊడిపడ్డావ్?! అంతా బాగున్నారా?" అన్నారు.

"ఆఁ అంతా బాగానే ఉన్నారు మీ వలవన. అది సరేగాని, ప్రహ్లాదమ్మ ఎమైంద"ని అమ్మ నాన్ననే నిలవదీసింది ఈ సారి.

నాన్న ఒక్క క్షణం గతుక్కుమన్నారు. దొంగల్లే మా ముఖాలు చూశారు. మాట మార్చటానికి — "అమ్మాయ్, సుశీలా, అమ్మకి కాఫీ పట్రా, అమ్మా" అంటు కేకేశారు.

"నా ఇంట్లో నాకు మర్యాద లేం చేయక్కర్లేదు గాని, ముందు ప్రహ్లాదమ్మ ఏమైందో చెప్పం" డంటూ అమ్మ మళ్లీ రుూడించింది.

ఇంక చేసేది లేక నాన్న — "మీ హిరణ్యకశిపమ్మకి నేనే ఉస్టింగ్ ఆర్డర్లిచ్చి పంపేశా" నన్నారు.

"ఇదేమన్నా మీ ఆఫీసు అనుకున్నారా ఉస్టింగ్ ఆర్డ రివ్వటానికి? అసలు నాకు చెప్పకుండా నా వంట మనిషికి ఉస్టింగ్ ఆర్డరివ్వటానికి మీ కెవరూ అంట? అది నే లేనప్పుడా? ఎవరిచ్చారు మీ కీ పెత్తనం? పైగా హిరణ్యకశిపమ్మట హిరణ్యకశిపమ్మ! పిల్లలకి, మీకు భేదం ఏమిటి అంట" అంటూ అమ్మ మొదలెట్టింది.

"అబ్బబ్బ! ఉండవే, కాంతం, ఇంటికి వచ్చిన దగ్గర్నించి ఒకటే గొడవ ..."

"ఔనవును. నేను ఏం చేసినా గొడవే. మీ కంటికి నే నొక పెద్ద రాక్షసిని, పిశాచాన్ని. అయినా, ఎన్ని మాట్లు మీ కందరికి చిలకలకి చెప్పినట్లు చెప్పాను — మీ కందరికి కూర్చోపెట్టి వండిపెట్టే ఓపిక లేదర్రా, ఎవరో ఒకరు ఇంత ఉడకేసి పెట్టింది తినండి, నన్ను కాల్చుకు తినక అని? వింటారా? మీకు అయిదు గంటలకు కాఫీతో మొదలు, పొద్దున్న పదింటి వరకూ అందరికీ ఒకరి తరవాత ఒకరికి లేచినప్పుడల్లా కాఫీ కలపటంతోనే సరిపోతుంది. ఫ్లాస్కుల్లో పోస్తే మూకరాలు. తాగటానికి కంపు కొడుతుందిట. ఈ తీరున రాత్రి పదకొండు దాకా మీకు చాకిరి చెయ్యటంతోనే నా జీవితం గడిచి పోతున్నది. ఈ ఇంట్లో వెట్టి చాకిరి నే చెయ్యలేను. మీరు తింటే తినండి, లేకపోతే మానండి. నాకు తెలియదు. రెండు రోజులు ఊరి కెళ్లానో లేదో ఉస్టింగ్ ఆర్డ రిచ్చారట. మహా గొప్ప. పేనుకు పెత్తనం ఇచ్చినట్టుంది. ఒరే, రవీ, నువ్వెళ్లి ప్రహ్లాదమ్మని నే నొచ్చానని చెప్పి పిలుచుకురా వెంటనే" అంటూ పొగించింది.

"అమ్మా! నువ్వా హిరణ్యకశిపమ్మని మళ్లీ పిలిస్తే మేం నిరాహార దీక్ష మొదలు పెడతాం" అంటూ పిల్లలం అంతా ఏక కంఠంతో, మా నాన్న జత కలపగా అరిచాం.

"పెట్టండర్రా — మొదలుపెట్టండి, ఆవిడ రాకపోతే ఎటూ నేనూ, మీరూ అంతా కలిసి అదే చెయ్యాలి. నిరాహార దీక్షట. పెద్ద మాటలే నేర్చారు. నే వంటచెయ్యకపోతే అంతా నిరాహారదీక్షే! మీ నాన్నని పెద్ద పందిట్లో, షామియానాలో వేయించమనండి. అందరం వరసగా కూర్చోవద్దూ మరి మెళ్లో దండ వేసుకుని ..."

"అబ్బబ్బ! కాస్త ఆగవే, కాంతం, ఊపిరి పీల్చుకొని ..."

"ఆఁ. మీ ముక్కుకి నేనేం అడ్డు పడలేదు, ఊపిరి ఆడకుండా. మీలో ఒకళ్లకి వేపుడు కూరా, ఒకళ్లకి వండిన కూరా, ఒకళ్లకి ఉల్లిపాయతోటీ, కొంత లేకుండా. ఇంగువ వేసి కొంతా, వెయ్యకుండా కొంతా, కొతిమీరలేకుండా మీరు ముద్దెత్తరు. వేస్తే మీ వంకీ్తని కూర్చోదు మీ పెద్దబ్బాయి..."

"కాంతం, ప్లీజ్! ఒక అయిదు నిమిషాలు మాకు మాట్లాడేందుకు పెర్మిషన్ నివ్వవే" అని ప్రాధేయపడ్డారు నాన్న.

"అయినా పిల్లు ఆడపిల్ల లేనా అంట? పిల్లకయినా తెలియద్దా కష్టం, సుఖం? గడ్డం పట్టుకు బతిమాలి చెప్పి నేళ్లా— కాస్త ప్రహ్లాదమ్మని కనిపెట్టే ఉండం

అరుణ

డమ్మా, తల్లుల్లా, నే చేసుకోలేనని. నా మాట వింటారా గజ్జల గుర్రాలా? ఈ వసుంధరాదేవి చేతిలో పుష్పమైనం కింద పెట్టదు. జన్మలో ఒక్క కంచం పెట్టి లేదు. గ్లాసు మంచినీ ళ్లందుకోదు. ఎవరి కంచంలోనూ ఇంత అన్నం పెట్టిన పుణ్యాన పోలేదు. ఒక ఎంగిలెత్తి పుణ్యం కట్టుకోలేదు. దీని కసలు ప్రహ్లాదమ్మ పొడే గిట్టదు. దాన్ని పొంచిమాట్లం తోటే సగం రోజు గడుపుతుందాయె. 'చేతులు కడుక్కోలేదు, గిన్నెలు కడగ లేదు, గరిటె తుడవలేదు, మూత పెట్ట లేదు, బియ్యం రెండో మాటు కడగ లేదు, పప్పు గాలించలేదు' అంటూ క్షణ క్షణం వంటింట్లో ఆవిడ దగ్గరికి ఒంటికాలు లేసు పెడుతుందయ్యో! ఏనా పని చెయ్యని తన కెందుకుట అసలు ఈ వంట మనిషి విషయం? ఈ మహాతల్లే ఈ పుణ్యం కట్టుకుని ఉంటుంది" అని అమ్మ సాగించింది ఏక బిగిని.

అమ్మ వాగ్ధాటికి అందరం నోళ్ళు తెరుచుకు వింటూ, ఆశ్చర్యపోతున్నాం— 'మన పార్లమెంటు అపోజిషన్ మెంబ ర్లలో ఇంతపాటి వాళ్ళొక్కరున్నా మన దేశం బాగుపడేదే, ఒక్కరు లేకపోయిరే, ఏం చేస్తాం' అనుకుంటూ.

చివరికి వసుంధ రక్కయ్యే రోషంతో దబ్బున లేచి, "న న్నెందుకు ఉత్త పుణ్యానికి ఆడిపోసుకుంటావ్? నేనేం చేయలేదు. అడుగో, నీ ప్రాణేశ్వరుడే ఆ పుణ్యం కట్టుకున్నారు. ఆయన్నే అడుగు" అంటూ కళ్ళ నీళ్ళు ఒత్తు కుంటూ అవతలికి వెళ్ళింది.

ఇదంతా చూస్తున్న నాన్న అరిసె ముక్కొత్తుకుపోతూ పట్టుబడ్డ కుక్కా డల్లే వింటున్నారు. నాన్నను చూస్తే నాకు నవ్వు పొర్లుకొస్తున్నది.

"ఓసే, కాంతం, అప్పుడే పిల్లల మీద దండయ్యాత్రటే? నేనే పంపిం చానే, స్వీట్!"

"సరే. అయితే అయిందేదో అయి పోయింది. నేను మళ్ళీ ఆవిడ నంపించి పిలిపిస్తాను..."

"పిల్లేదు. మేం ఉపవాసాలు చేస్తాం" అని పిల్లల గొంతులు మళ్ళీ లేచాయి.

"ఓరి భగవంతుడా! ఇదెక్కడి గోలరా బాబూ! పిలవకపోతే మీ అమ్మా, నీలా మీరూ ఉపవాసాలు చేస్తామంటే సంధ్య నే సెట్టా చావను? అమ్మాయ్, సుశీలా, ఆ పొయ్యి అర్పి ఇట్లా రా అమ్మా కాస్త. పరిష్కారంచేద్దాం ఈ సమస్యని. రా, అమ్మా, రా" అన్నారు నాన్న.

"ఆ నాకు తెలుసు. ఈ నక్కలొంచే పంపించి ఉంటుంది ప్రహ్లాదమ్మని" అని ఎత్తుకుంది అమ్మ అప్పటికి చిన్న గొంతు తోసి. అసలు అమ్మకి చిన్నక్కయ్యంటే హడలు. కోపమొచ్చి ఎప్పుడల్లా పెద్ద నాదు అంటుంది. (ఒక్కయ్య కొంపం నఋపే అయికోండి.)

చిన్నక్కయ్య రావటం లేదని చూసి తేల్చుకుని నాన్న శంగారుగా — "కాంతం! నువ్వు నోరుమూసుకుంటావా, చిన్న మయ్యమంటావా?" అన్నారు తగ్గు స్థాయిలోనే పళ్ళు బిగబట్టి.

ఇంతలో సుశీలక్కయ్య రావటంతో పత్ర నిండం దనుకున్నాం. ఇంక నాన్న మొదలెట్టారు.

"ఇదుగో, అమ్మాయిలూ, కాంతం! నేను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను. ఎవ ర్నడిగిన వాటికి వాళ్ళు సమాధానం చెప్పండి. విన్నావా, కాంతం?"

"ఆఁ. విన్నానులెండి."

"సరే. సుశీలా, అరుణా — వినం డమ్మా. వసుంధర ఎటూ ఇక్కడ లేదు. ఉన్నా దానికి వీటితో పని లేదు. మీ అమ్మ మనకి వండి పెట్టలే నంటున్నది. హిరణ్యకశిపిని పిలవకపోతే నిరాహార దీక్ష పూనుతుందిట. సరే, మనమైనా ఇంతమందీ రోజూ హోటల్‌కి పోలేం కదా, రోజుకి ముప్పై అయిదు రూపా యిలు పెట్టి? అందుకని విషయాలు చర్చించుకుని ఒక ఒప్పందాని కొద్దాం, ఏమంటారు?"

"సరే, నాన్నా" అన్నాం.

"కాంతం! ఆ హిరణ్యకశిపుణ్ణి..."

"అదుగో, మళ్ళీ హిరణ్యకశిపు అం టారు. అసలు వారి పిల్లలకి అయినప్పు ఆడిస్తున్నారు..."

"సరే,కాంతం, సరే. అమ్మాయిలూ! హిర ... మరచిపోయినా, సారీ! ప్రహ్లా దమ్మని పిలవటానికి మీ అభ్యంతరం ఏమిటో చెప్పండి. కాంతం! జాగ్రత్తగా విను. నువ్వు వీటికి సమాధానాలు ఇచ్చు కోవాలి మళ్ళీ" అన్నారు నాన్న.

"చెపుతాం, వినండి, నాన్నా! ప్రహ్లా దమ్మ ఉత్త పెస్టు. అన్నిటికి మాతో పోటీ పడుతుంది. చంపుకు తింటుంది. ఆవిడ రావాలంటే మా షరతు లివి ...

ఒకటి — మేం చదువుకునే సమ యంలో గోలచేస్తూ మమ్మల్ని సంగీత జ్ఞానమూ అంటూ ఆవిడ పాడే పాటలు వినాలంటూ గొంతుమీద కూర్చో కూడదు. ఆవిడ పాటలు మేం ఏం వింటూ కూచుంటాం చెప్పు, నాన్నా, చదువు మానేసి?

రెండు — చిన్న పిల్లల్లే మమ్మల్ని ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు సినిమాకి తీసు కెళ్లమని, లేకపోతే కనీసం సినిమా కథ లైనా చెపుతారా, చస్తారా అని కూర్చుని ప్రాణం తినకూడదు. ఆవిడకేనా సినిమా పిచ్చి. రోజుకి మూడాటలు చూపించినా చాలదు. ... కథలు చెప్పమంటే ఎన్నాళ్ళు కూర్చు తుంది, నాన్నా?"

"వింటున్నావా, కాంతం? కాని వ్వమ్మా, సుశీలా."

అమ్మ ఇవి కూడా వినిపించుకోనట్లా, ఇప్పుడే కొత్త ఉన్నట్లు కూర్చుంది.

"మూడు — మేం ఏ ఉన్నాపోలో, డిబేట్లో మా కిష్టమైన దేదైనా నాసరే వింటామంటే సందూరి సుబ్బారావు నాటకం వస్తున్నది, చిన్నక్క ప్రోగ్రాం ఉంది, కర్నాటక సంగీతం వస్తున్నది పెట్టమంటూ గోలం చేయటం గాని, అదే వినాలంటూ ట్రాన్సిస్టర్ ఎత్తుకుని పారిపోవటం గాని చేయకూడదు. వింటు న్నారా నాన్నా?"

"మీ అమ్మ నడుగమ్మా, ఆ ప్రశ్న నన్నడిగి ఏం లాభం?"

"ఆఁ. వింటున్నారే సంబరం, కానీండి" అంది అమ్మ. కాని, గొంతు కాస్త తగ్గే ఉంది.

"ఇంక నాలుగు — పగలంతా కాల క్షేపం పుణ్యాన్న దగ్గర చేరి వాళ్ళ ఆవిడను భయపెట్టి, ఏడిపించటానికి చెప్పే దయ్యాల కథలన్నీ విని రాత్రయ్యే టప్పటికల్లా భయంతో వణికిపోతూ మాతోపాటు మా గదిలో పడుకుని, మమ్మల్ని సుఖంగా నిద్రయినా పోనివ్వదు, నాన్నా! మధ్య మధ్య భయపడి మూలు గుతూ, కలవరిస్తూంటుంది. అది చాల నట్లు లేచి అరుస్తూ, మమ్మల్ని లేపుతూ నానా గోలా చేస్తూ ఉంటుంది. ప్రహ్లాదమ్మ వేరేచోట పడుకోవలసిందే. అమ్మా! విన్నావా?"

"ఊఁ" అంది అమ్మ నీరసంగా.

"అయిదు — ఇంటికి ఏ కాగితం వచ్చినా సరే — పేపరుగాని, వీక్లీలుగాని ఏదైనా సరే — ఇంకా మేం ఎవ్వ రైనా చూడటం కాకముందే గద్దలాగ చేతులోంచి ఊడగొట్టుకుని పోయి వంటింట్లో పక్కేసుకు పడుకుని చదువుకో కూడదు. మే మిచ్చినప్పుడే తీసుకోవాలి, ఏమిటి?"

అమ్మకు నీరసంతో ఈ సారి 'ఊఁ' కూడా రాలేదు. అక్కయ్య ఇంకా ఈ అంశాల లిస్టంత పూర్తి చెయ్యక ముందే దోవన పోతూ అమ్మ వచ్చిం దంటే చూసిపోవటానికి లోపలికొచ్చింది ప్రహ్లాదమ్మ — "ఏం, పిన్నిగారూ, ఎప్పుడు వచ్చా" రంటూ.

మా గుండెల్లో రాయి పడ్డది.

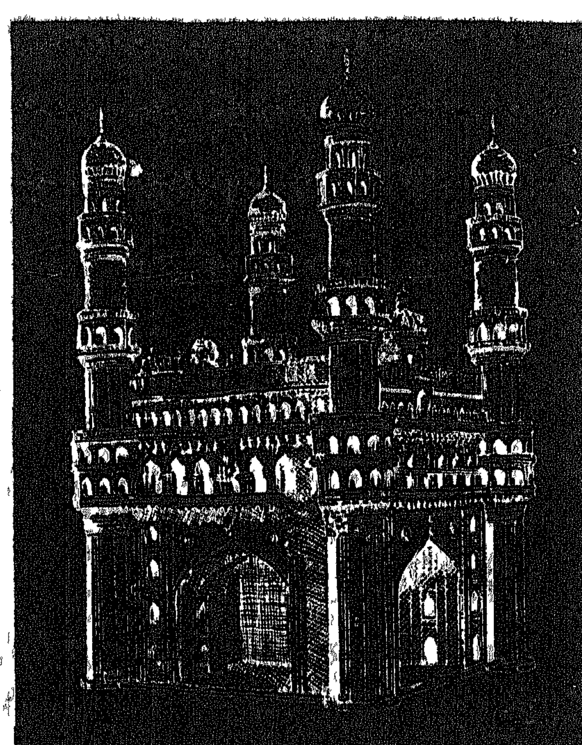

చార్మినార్

అమ్మ లేని గాంభీర్యాన్ని తెచ్చుకుని, "[illegible] గున్నావా? పిన్ని [illegible] చిన్న పిల్లల్ని చేసి మా[illegible] కన్నప్పుడు గదా? అంతేలేవమ్మా — [illegible] నిన్నెల్లా చూశాను, [illegible] పెక్క మరిరావుగా?" అంది.

"[illegible] పిల్లలే, పిన్నిగారూ, నా ప్రాణం [illegible] పిల్లం మాది ఏదో కొస్తు మాటంటే రోషంతో వెళ్లి పోయినా గాని, నాకు ఇంకో చోట కాలు నిలుస్తుందా, పిన్నిగారూ? రెండుపూట లుండి వచ్చేశాను" అంది.

'[illegible] విష్టిలక్ష్మి! ప్రహ్లాదమ్మా అంతే. నువ్వు మమ్మల్ని విడిచి బత[illegible] పోగలవా ఇక్కడ [illegible], ఎవ రూరుకుంటారు' [illegible]

"[illegible] చెప్పావు, ప్రహ్లాదమ్మా. [illegible] ఎక్కడ [illegible]? ఇక్కడ [illegible] జరుగుతుంది" అంది అమ్మ [illegible] కాలేసుకుంటూ.

"[illegible] లెండి, పిన్నిగారూ. ఇప్పుడు మాత్రమేమైందని? మీరు తిరిగొచ్చా[illegible] నేనూ మళ్లీ వస్తా" అంది.

అమ్మ కళ్ళు గర్వంతో తళ తళ మెరిసినాయి. మా ముఖాలు పాలి పోయినాయి.

"దానిదేముందిలే, ప్రహ్లాదమ్మా, అట్నాగే రావమ్మా. కాని పిల్లలకీ, నీకూ [illegible]కుండా పోయెనే — ఏం చేసే ట్టూ?" అంటూ అమ్మ చెంపను చెయ్యేసుకుంది.

ప్రహ్లాదమ్మ ముఖం చిన్నపోయింది. అమ్మ— "అమ్మాయిలూ! మీ చెల్లి నాకు కాసిని వేణ్ణీళ్లు పెట్టండమ్మా. తలంతా [illegible] ఎత్తింది. తలంటి పోసుకోవాలి" అంటూ పంపించింది అక్కణ్ణించి మమ్మల్ని.

తరవాత అమ్మా, ప్రహ్లాదమ్మా ఏం తక్కిన ముక్కిన లాడారో కాని, మా షరతు లన్నిటికీ ప్రహ్లాదమ్మ ఒప్పు కుందిట, తప్పనిసరైందంటూ. "రేపు పెట్టె జేడా తీసుకొస్తా, పిన్నిగారూ" అంటూ వెళ్లింది.

ఆవిడ అటు వెళ్లగానే మేం బిలబిల మంటూ బయటి కొచ్చాం నాన్నతోసహా, 'మా షరతులకు ఒప్పుకుందా' అంటూ. మేం వేసే ప్రశ్నలకి అమ్మ— "ఉండండర్రా కాస్త ఊపిరి సలుపుకో నివ్వండి. మీరే గెల్చారు" అంటూ, "అసలు ఎందుకు పంపించార్రా ప్రహ్లాదమ్మని, ఇప్పుడు చెప్పండి" అన్నది.

నాన్న, మేం ముఖాలు చూసుకుని ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటున్నాం.

"మీ ముసిముసి నవ్వులకేం గాని ఏమిటైందే, అరుణా" అంటూ అమ్మ మళ్లీ నన్ను ఎత్తింది.

"ఏం లేదమ్మా. మొన్న వీక్లీ వచ్చింది. నాన్న అందుకొని బొమ్మలు తిరగే స్తున్నారు. అది చూసిందో లేదో, ప్రహ్లా దమ్మకి వెంటనే ఆ వీక్లీ చూడాలన్న కోర్కెతో వెర్రెక్కి పోయింది. ఒళ్ళు తెలియలేదు. నాన్న చేతుల్లోంచి లాక్కు రమ్మని రవిని తరిమింది. ఆ అల్లరి వెధవ వచ్చి నవ్వుకుంటూ నాన్నకు ఈ సంగతంతా చెప్పి, 'ఇస్తానా, నాన్నా, ప్రహ్లాదమ్మకి' అన్నాడు. అంతే. నాన్నకి వెర్రికోపం వచ్చేసింది. 'గెటవుట్' అన్నారు. ఉఠ్ఠింగ్ ఆర్డర్ గట్టిగా చదివేశారు. ఇంతే" అన్నాను.

ఇంతవరకు చెప్పేటప్పటికి నాకూ, మిగతా వాళ్లకూ నవ్వాగ లేదు. అమ్మ కూడా ప్రహ్లాదమ్మ ఉరఫ్ హిరణ్య కశిపమ్మ కథ [illegible] ఎక [illegible] నవ్వింది.

నవ్వుకుంటూ— "ఇప్పుడు మాత్రం మించిపోయిందేమిటిలెండి. వీక్లీ రీటన్ స్కేచ్ చేస్తూ ఒక ఆర్డరు పారెయ్యండి" అంటూ స్నానానికి లేచింది.

నాన్న, మేమూ ప్రస్తుతానికి నెస్టు కంట్రోల్ చెయ్యగలిగా మనుకుని, ఇంక జరగనున్నది తెరపై చూడాలనుకుంటూ మా ఘన విజయానికి అభినందించు కున్నాం. ★